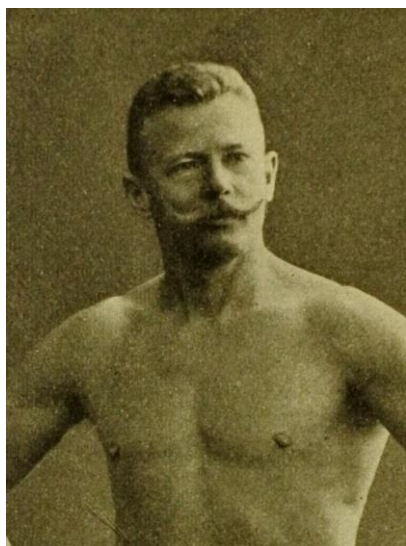

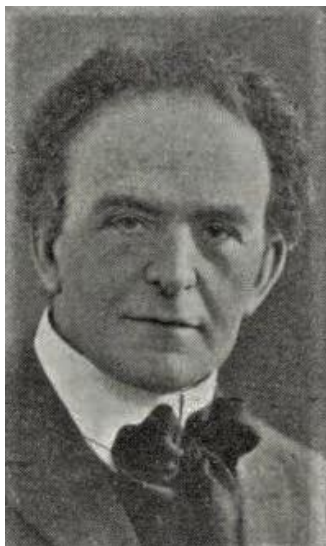
Johanne Agerskov og de eldste.

Av Sverre Avnskog

Ennå gjenstår mye forskning for å kaste lys over de ulike hendelsene i Johanne Agerskovs liv, og i årsaksforholdene omkring hvorfor det store religiøse verket, fremkommet gjennom hennes mediumitet, *Vandrer mod Lyset!* - hittil ikke har nådd ut til mer enn et lite mindretall mennesker. Det vil si, det er vel mest riktig å si at forskningen bare såvidt har kommet i gang. Det Kongelige Bibliotek har en stor brevsamling, som inkluderer en omfattende brevveksling mellom forfatteren Chr Jørgensen og Johanne Agerskov, Inger Agerskov, Knud Brønnum, Sigurd Folmer-Hansen, Emma Mathiesen, Iver og Karsten Hagel-Sørensen, og flere andre, og i dette materialet finnes meget verdifulle dokumenter for bl a forståelsen av det ulykksalige Bispebrevet, som Johanne Agerskov utga i februar 1938, hvor hun åpenbart er blitt ført bak lyset av en av de Eldste. I Bispebrevet finner vi utsagn som bygger på den samme logikken som ligger bak kristendommens dogme om frelse ved tro alene, men i Bispebrevet finnes dette dogmet i en ny innpakning, i og med at det nå heter seg at det var de ni danske bisper i 1938 som var de eneste som kunne "frelse" menneskeheten - dersom de ikke innen 2 år godtok VmL som sannheten, ville Gud muligvis for flere årmillioner bryte forbindelsen med menneskeheten. En ny versjon av "frelse ved troen alene", som står i kraftig motsetning til hva som sies i VmL, om at Gud overhode ikke spør om hvilken tro vi har, men hvordan vi lever våre liv, og om vi i ett og alt forsøker å følge vår samvittighet.

I. P. Müller, idrettsmann og hygieniker, 1869-1938. Foto fra Internett

Byfogd Ludvig Dahl, 1864-1934. Foto fra en av hans bøker.

Forfatter og bibliotekar Christian Jørgensen, 1887-1968. Foto: Privat

Jeg har i tidligere artikler i denne boka forsøkt å spore opp mulige kilder til Bispebrevet, og satt søkelyset på en person som i begynnelsen av 1930-årene førte det reneste korstoget mot VmL - den verdenskjente idrettsmannen og hygienikeren, Jørgen Peter Müller - først og fremst kjent som mannen som fikk "hele verden" til å begynne å mosjonere, takket være hans

nye treningsmetoder. I sitt bokverk, "Blandt Engle og Djævla" refererte I. P. Müller til sine "samtaler" med åndelige vesener, som åpenbart må ha vært diskarnerte eldste. De hevdet overfor Müller at han var den av Gud høyt elskede og utvalgte til å avsløre at VmL var et djevelens komplott for å skaffe seg makt over menneskene. Men hans "engleherrer" var grove og simple vesener, som kom med høyst udokumenterte påstander om Agerskov'enes "bevisste bedrag", og Johanne Agerskov tilbakeviste alle hans løgnaktige beskyldninger i et åpent brev fra 1933.

På den annen side har jeg også festet meg ved en meget tragisk historie som fant sted i Norge omtrent på samme tid. Byfogden i Fredrikstad, Ludvig Dahl, mente gjennom en årrekke å ha hatt kontakt med bla.a. sin avdøde far og to sønner gjennom sin datter, Ingeborg Køber, som var medium, og gjennom henne, hadde de fremsendt meget detaljerte meddelelser om livet i sfærene. Johanne Agerskov forsto tidlig at det, bortsett fra noen ekte forbindelser rett etter sønnenes død, også i dette tilfellet dreide seg om noen av de diskarnerte Eldste som bedrev sitt ondsinnede spill. Saken fikk et meget tragisk utfall, i det det begynte å fremkomme varslere om Ludvig Dahls død gjennom eneseanser med datteren, og alle som fikk disse varslene, ble bedt om å ikke røpe forutsigelsene, da de etter byfogdens død skulle anvendes som beviser for livet etter døden. Ludvig Dahl endte sitt liv under mystiske omstendigheter i 1934, med datteren som eneste vitne, og hun ble senere fengslet, mistenkt for drapet på faren. Hele familien måtte gjennom meget ydmykende forhør, og da det ble kjent at Ludvig Dahls kone hadde "lånt" penger fra byfogdkassen, valgte hun å ta livet av seg, til tross for at hun hadde dekket opp igjen beløpet hun hadde underslått - i alt 60.000,- kr.

Ludvig Dahl var selv overbevist om at det virkelig var sønnene familien hadde kontakt med - de var i ett og alt nøyaktige kopier av de sønnene han hadde kjent fra deres levetid på jorden. Og i sine bøker skriver Ludvig Dahl med stor innlevelse om familiens oppriktige glede og følelse av trøst over å ha kontakt med sønnene. Foruten i VmL, har jeg aldri lest noen skrive så overbevisende og troverdig om de oversanselige fenomener som Ludvig Dahl. Han skriver om sin gudstro med en slik innlevelse, og så høytidsstemt, at det er en virkelig fryd å lese hans utlegninger, som på mange punkter er i nøye samsvar med VmL. Han forteller da også at både han selv, og den sønnen som døde sist, hadde lest VmL allerede i 1921. Men på avgjørende punkter er sønnenes meddelelser om de oversanselige forhold ikke i overensstemmelse med VmL - de Eldste har innsneket falske tanker og feilaktige påstander, som byfogden selvfølgelig er overbevist om er sannheten. Bl a hevder de at dyrene har en udødelig sjel som oss mennesker, at vi kun lever på jorden en gang og avviser at Ardor har vendt hjem, og således ble Ludvig Dahl ført på villspor. Dahl får også det inntrykket at i fremtiden, så vil alle mennesker ha en slik kontakt som han selv, med sine avdøde slektninger. Man vil konversere på tvers av "grensene" som den mest selvfølgelig ting.

Etterhvert er det imidlertid Ludvig Dahls datter, som fungerte som medium, som har vakt min største interesse. Hun fremstilles av Ludvig Dahl som et meget sympatisk og vennlig vesen, som gjerne ville tilfredsstille sin fars ønsker om å holde de hyppige seansene, til tross for at hun i perioder selv tviler på at hun virkelig har vært i kontakt med sine brødre, og andre avdøde slektninger. I sin siste bok, "Vi overlever døden", fra 1934, har Ludvig Dahl fått en nær venn av henne til å skrive en karakteristikkk av henne, for at ikke hans presentasjon skulle være alt for mye preget av hans farskjærlighet. En god familievenn, universitetsdosent Ole P. Arvesen, som hadde kjent datteren siden hennes barndom, skrev dette om mediet Ingeborg Køber:

Mediet Ingeborg Køber (til venstre) ble av alle oppfattet som en humoristisk og vennlig kvinne, men i følge Leo var hun en av de eldste. Hennes mor (til høyre) tok livet av seg etter at det ble oppdaget at hun hadde underslått 60 000 kr fra byfogdens kasse.

"Hvad jeg sætter mest pris paa hos min Veninde Ingeborg, er hendes rolige gode Lynne, og fremfor alt hendes Sans for Humor. Denne sidste Egenskab er i høi Grad karakteristisk for hende. Den er sikkert ikke uden Forbindelse med det Faktum, at hun er intelligent og vel afbalanceret.

Vokset op i et aristokratisk Hjem blandt høit kultiverede Paarørende, falder det hende let at omgaas Mennesker uden at vise Fordom i nogensomhelst Retning. Hun er helt fri for Snobberi og ogsaa uden Prætentioner. Hendes sunde Sans saavel som hendes lyse og muntre Sind har gjort hende til en sjelden naturlig og elskværdig Kvinde. Hun giver Indtryk af at være kjernesund og sorgløs, og hun er barnlig glad i søde Sager. Man kan, uden at overdrive, fastslaa, at hun er fri for Affektation af enhver Art. Det er umuligt at finde hos hende nogen Tilbøielighed til at ville give sig Mine af at være en interessant Person. Hendes utprægede Ærlighed og hendes, bare alt for store, Beskedenhed vilde altid bevare hende mod en saadan Fristelse.

Hun har aldrig interesseret sig for boglige Studier, og saavidt jeg forstaar, har hun overhovedet slet ingen Interesse for psykisk Forskning. Det er i hendes Væsen et Anstrøg af Ligegladhed og Flegma, men hun har en meget udpræget Pligtfølelse.

Hun er musikalsk og en dygtig Amatør paa Pianoet.

Jeg har ikke bemærket nogen Forandring i hendes Karakter eller Væsen, efterat hun har stillet sine mediumistiske Evner til familiens Disposition."

Det er et bilde av en meget sympatisk kvinne universitetsdosenten tegner, og det rimer også godt med det bildet som fremkommer i forfatteren Thor Edvin Dahls dokumentarroman om Køber-saken fra 1975. Hvem skulle tro at denne humoristiske og godlynte kvinnen i virkeligheten var en av de Eldste? For at hun virkelig var en av de Eldste hersker det ingen tvil om. Det går tydelig fram av Ludvig Dahls bøker, at Ingeborg Køber var i stand til å

forlate sitt legeme under søvn, bevege seg over store avstander, og fremstå ved seanser i søvnfrigjort tilstand. Johanne Agerskov fastslår også dette i noen av sine brev til Chr Jørgensen. For meg selv har det vakt adskillig ettertanke da det gikk opp for meg, at de inkarnerte Eldste overhode ikke alle var onde og hensynsløse i sitt vesen - men faktisk kunne fremstå som varme og vennlige personer. Ludvig Dahl var jo dommer, og må ha vært vant til å stå overfor kriminelle og lovbrøyttere, og må vel kunne sies å ha hatt en viss trening i å bedømme personers karakter, men han har tydeligvis ikke hatt den minste anelse om at hans egen datter var en av Ardors hjelpere!!

Dette leder meg også over til å undre meg over i hvor høy grad Ardor egentlig hadde oversikt over de Yngstes planlagte arbeid med utbredelsen av VmL, og i hvor høy grad han hadde sørget for å inkarnere de Eldste i posisjoner der de ville ha maksimal mulighet til å trekke mørket omkring disse Yngste, bringe dem ut av kurst og styre dem vekk fra den planlagte misjon. Jeg har alltid selv antatt at lysets planer har vært lette å gjennomskue for Ardor, og han må jo garantert ha gjenkjent samtlige av de Yngste som ble inkarnert for å bringe frem og utbre kjennskapet til VmL fra hundrevis av tidligere inkarnasjoner! Vi vet med sikkerhet at i de tilfellene hvor det har stått om store oppgaver for lysets representanter, der har de Eldste satt inn de kraftigste motangrepene. Kan vi anta at Ludvig Dahl var påtenkt den misjon å være talsmann for VmL i Norge, og at Ardor derfor sørget for å inkarnere en av de Eldste som hans datter, for gjennom hennes mediumitet å bringe Ludvig Dahl vekk fra sin misjon som VmLs talsmann, og heller få ham til å kjempe for mørkets fordreininger av lysets budskap? Var det tragiske utfallet av hans liv planlagt av Ardor, gjennom en eteropptegnelse, som drev Ludvig Dahl og hans familie framover mot katastrofen, uten å ane hva som ventet dem, og i den aller beste tro og overbevisning om å utføre en viktig misjon i lysets tjeneste?? Det er i hvert fall ingen tvil om at hendelsene omkring Ludvig Dahl bragte den psykiske forskning i vanry for årtier framover i hele Norden! Man kan vanskelig overvurdere skadens omfang, etter min mening!

Jeg finner det overhode ikke usannsynlig at Ludvig Dahl kunne ha utrettet virkelig store ting for VmL! Jeg må innrømme, at om jeg ikke hadde vært kjent med VmL før jeg leste Ludvig Dahls bøker, kunne jeg meget lett ha funnet dem 100% sanne og troverdige. På den tiden da de ble utgitt, verserte det mange oppfatninger om de oversanselige ting, som på mange områder ikke sto langt fra hverandre, og Ludvig Dahls evner som talsmann for sin tro var uovertrufne - man blir virkelig henført av å lese hans vakre og høytidsstemte formuleringer om troen på den allkjærlige Gud og hans innlevende ord om kjærligheten, som står over alt annet i universet!

Jeg vet ikke nøyaktig når det slo meg, men på et visst tidspunkt begynte det å undre meg hvorfor Johanne Agerskov ble ledet til å bli kjent med Ludvig Dahl, kun kort tid før det gikk utfor stupet med ham. Man kan tenke seg at Gud ønsket Johannes hjelp til å advare hr. Dahl - men det er tydelig på hans brev, at å få ham til å innse at han har blitt lurt med på et livsfarlig spill, regissert av de eldste - til det var han altfor overbevist om sannheten i sine opplevelser, og det virker så alt for sent å få ham til å snu. Men tanken på hva som bare få år senere skulle skje med Johanne Agerskov selv, setter hennes kontakt med Ludvig Dahl i et nesten uhyggelig perspektiv - forsøkte lyset og Johanne Agerskovs skytsånd, ved å bringe henne i kontakt med Ludvig Dahls familie, å vise Johanne Agerskov hvilken fare hun selv befant seg i, uten å si noe direkte til henne om hvem hun var omgitt av? Livet er fullt av tilfeldigheter, det er så - men enkelte begivenheter i ens liv, enkelte situasjoner man støter på, enkelte

mennesker man møter på sin veg, er jeg overbevist om at man møter som et resultat av lovmessigheter i lyset - man kan si man tiltrekker sin egen bevissthets avspeiling, eller at man ledes av sin intuisjon, eller sin skytsånd. I alle fall er det noe ved Johanne Agerskovs møte med Ludvig Dahl, hans datter, som var en av de eldste, og deres tragiske sjebne, som jeg mener det er meget nærliggende å oppfatte som et varsel til fru Agerskov om å være på vakt. Det skulle så uendelig lite til for å bli ført bak lyset av de geniale eldste, som ned til den minste detalj kunne imitere lysets ånder - de yngste!!

lade mig på. Lad mig bare tilføje, at også hvad dette Verk og dets Kilde angår, er Agerskovs og hans Frues fuldkommen gode Tro hævet over Tvivl, og enhver uhildet Læser må indrømme at Verket og de deri fremstillede etiske Principer ligger på et høit Nivå.

Angående mine egne Hjemmelsmænds Holdning overfor Spørgs-
målet Reinkarnation kan jeg henvide til Ludvigs Udtalelse i Planchettesance d. 6te Juni 1925 (Se min Bog "Nutids-Undere" Pag. 60 - 61). Min egen Holdning til Spørgsmålet har jeg kort gjort Rede for i min Bog "We Are Here" (Rider & Co, London) (Pag. 247 - 250).

Med venlig Hilsen

Deres

Siste side av et brev fra Ludvig Dahl til Chr Jørgensen fra 12. januar 1934, samme året som Ludvig Dahl druknet, med sin datter som eneste vitne. Johanne Agerskov forsto tidlig at datteren var en av de Eldste. Copyright: Det Kongelige Bibliotek

Og dette ble Johanne Agerskov til fulle klar over i denne perioden - det viser hennes brev til Ludvig Dahl, og også hennes brevveksling med forfatteren Chr Jørgensen. Hun skriver meget utførlig om de Eldstes geniale imitasjonskunster, og hvordan de kan lage fullkomne etterligninger av en hvilken som helst av de yngste. Og hun er også tydeligvis klar over, hvor vanskelig det er å vite om de menneskene man lever sammen med er en av de eldste, de yngste eller en menneskeånd.

I et brev til Chr Jørgensen fra 28 mai 1934 skriver hun således:

"Nu kan man hertil sige: det er ikke let for mennesker at afgøre under Jordelivet, om de mennesker, som de kender, som de lever sammen med, eller er i Slægt med, hører til de inkarnerede Yngste, Ældste eller til Menneskeandernes store Familie, hvorfor det i de allerfleste tilfælde vil være og maa være vanskeligt at afgøre: om de Medier der er Mellemlædd mellem den synlige og den usynlige Verdens Beboere har en af de Yngste en af de Ældste eller en Menneskeand knyttet til det menneskelige Legeme. Grunden hertil maa

søges i den Ballast paa godt og ondt, som enhver til Jorden og Menneskelivet født Aand ved Fødselen modtager gennem den menneskelige Slægtsarv. (Se om de tre Hjerner i "V.m.L.") Et Medium, der er en af de Ældste, kan saaledes gennem sin Slægtsarv have modtaget saa megen Hjælp i god Retning, at han eller hun i hele sin Væremaade og Optræden kan virke som et godt, hæderligt og paalideligt Menneske. Men i mange, mange Tilfælde vil vedkommende gennem ydre eller indre Foranledning pludselig stikke "Bukkefoden" frem. I saadanne Tilfælde mister de fuldtud den tillærte Beherskelseskunst, og viser sig som det, de i Virkeligheden er: en af vore ulykkelige Aandsfrænder, der for en Tid er underkastede Mørkets snærende og tvingende Baand. -"

Til det som Johanne Agerskov her skriver, må vi vel også kunne tilføje at Ardor i hvert enkelt tilfelle må ha hatt en viss innvirkning på den angjeldende Eldstes personlighet, da det jo var han som innvevde "lystråden"s (i de eldstes tilfelle; laget av det åndelige mørkets fineste partikler) fibre i den åndelige hjernen, og avgjorde hvilke egenskaper vedkommende skulle medbringe i den jordiske tilværelsen.

Så kan man jo spørre seg: Hvor ville det være om å gjøre for Ardor å sette inn sine angrep mot lyset? I hvilke posisjoner ville det ha vært om å gjøre å plassere noen av sine medsamsvorne? Uten tvil: I kirken, blant prestene og andre religiøse personer! Og selvfølgelig også: Blant spiritister og interesserte i psykisk forskning! Dette er sikkert ikke kontroversielt eller oppsiktsvekkende. Det sier seg nærmest selv at Ardor ville forsøke å plassere de eldste i posisjoner der de aktivt kunne motarbeide utbredelsen av VmL, og om det kunne lykkes dem å trekke mørket omkring den danske kirken, ville selvfølgelig sannsynligheten for at VmL ville vinne frem der, svekkes betydelig. På samme måte vil jeg personlig anta at Ardor forsøkte å inkarnere så mange av de eldste som overhode mulig i de yngstes nærmeste familie og krets, slik at de kunne angripe hver enkelt av dem som var påtenkt en misjon i forbindelse med VmL og gjøre dem uskikket til å utføre sitt planlagte arbeid.

Og da står vi igjen med Johanne og Michael Agerskov selv. Vi vet at de to var av de yngste, og at de før sitt liv hadde lovet Gud å forsøke å erindre bønner for Ardor, og be for de jordbundne åndene. De ble gift i 1899, henholdsvis 26 og 29 år gamle. Vi må anta at Ardor har vært fullt klar over deres viktige rolle - de eldste kan, i følge VmL, med letthet se hvem som har mediumistiske evner. I 1900 fødte Johanne deres datter Inger Agerskov. Vi vet at Ardor knyttet de eldste til det fysiske legeme i 3. måned, mens menneskeåndene og de yngste ikke ble knyttet til legemet før i 4. måned. Kan man tenke seg noe annet enn at Ardor ville forsøke å knytte en av de eldste til legemet til Johanne og Michael Agerskovs datter? Og om han bestemte seg for å gjøre dette - hva skulle kunne stanse ham? Intet!

Nå er det ikke mitt ærend å sverte Inger Agerskovs minne! I mine øyne knytter det seg slett ikke noen skam til å være en av de eldste. De eldste falt i sin tid ikke for mørket av ondskap, men fordi de ikke øyeblikkelig avviste mørkets påvirkning, men ga seg til å gjøre vurderinger på grunnlag av mørkets fristelser, og dette ga mørket det nødvendige innpass i deres tanker, og på grunn av mørkets innebygde splittende natur, falt de alle for mørket. Det mest gjenkjennelige egenskap ved mørket, er den øyeblikkelige oppdelingen i "oss" og "dem" - noe som gjør det nærmest umulig å bryte ut av "sin" gruppe. Og de aller fleste av de eldste ble trukket med i dette "dragsuget", som virket som en dominoeffekt, ikke som aktive pådrivere, men av respekt og lojalitetsfølelse med "sine egne". Mange av dem var helt sikkert

skeptiske til hva de bega seg ut på, men mørkets makt er forferdelig, og dets innflytelse er akselererende, når det først har fått innpass - før man vet ordet av det er man blitt mørkets "slave". Vi vet fra VmL at Maria Magdalena var en av de eldste, og likevel var hun det mennesket som sto Jesus aller nærmest i den siste delen av hans liv!

Af Deres Breve kan jeg se, at De ikke er kommet et Skridt videre i Forstaelsen af alt det, der er blevet uæredet for Dem i min Moders og mine Breve. Jeg vil nødig tro, at De ikke kan forstaa Forklaringerne, jeg er mere tilbøjelig til at mene, at De ikke vil, derfor er jeg ogsaa klar over, at al videre Uæredning, Forklaring og Henviisning til Verkerne fra vor Side vil være ganske omsonst - kun være Spild af Tid og Kræfter. Af denne Grund vil jeg sige: det nytter ikke, at De skriver mere til min Moder eller mig - Deres fremtidige Breve vil alle blive returneret uåbnede. Vi har gjort vort bedste for at hjælpe Dem, men naar man ikke finder Sangbund i en ærlig Villie til at ville forstaa, saa er det nytteløst at fortsætte - thi: "Des Menschen Wille hat sein Himmelreich".

Venligst

Inger Agerskov

Inger Agerskov meddeler Chr Jørgensen at alle han fremtidige brev vil bli returnert uåpnet. Bispebrevets logikk var fyllbyrdet. Johanne og Inger Agerskov brøt fullstendig kontakten med en av sine aller beste støttespillere, og den eneste som kunne hjelpe dem til å forstå at Bispebrevet var diktet av en av de Eldste. Copyright: Det Kongelige Bibliotek

Jeg mener ikke ut fra dette at jeg vet at Inger Agerskov var en av de eldste, jeg har kun forsøkt å trekke helt logiske slutninger utfra hva jeg vet fra VmL! Og da kan jeg ikke si annet enn at jeg ikke kan finne en eneste grunn som taler mot at Ardor ville inkarnere en av sine som Johanne og Michael Agerskovs datter. Og for alt jeg vet, kan det godt være at det var hennes datter, som under en søvnfrigjørelse, diktet Johanne Agerskov Bispebrevet. Ja, i følge VmL hadde de eldstes evner til å opptre som ånd ved spiritistiske seanser, og diktere meddelelser og spille ulike personer helt uten at seanselederen var klar over det! Om jeg har rett i at Inger Agerskov var en av de eldste, kan vi godt se for oss ett scenario der Inger Agerskovs ånd diktet Bispebrevet til Johanne Agerskov, sistnevnte gjentok dikteringen høyt og datteren skrev det diktet ned. Og ingen av dem hadde den ringeste anelse om at det var Inger Agerskov ånd som diktet og ikke Leo, Rasmus Malling-Hansen åndelige personlighet. Og om Inger Agerskov hadde evnen til det, må hun vel sies å være den som aller best burde kunne imitere Leo, for må ha kunnet observere ham på nært hold ved et flertall tilfeller, samtidig som hun kjente VmL i detalj, da hun jo i våken tilstand var en av VmLs fremste forkjempere. Men hun var jo en kvinne kan man innvende, kunne hun med troverdighet imitere en mannlig ånd? Ja, det står det jo ikke noe om i det avsnitt Leo i diktet Johanne Agerskov i et brev til Chr Jørgensen om de eldstes imitasjonskunster - at en mannlig ånd bare kunne imiteres av en annen mannlig ånd. Nå vet vi jo forresten også at Ardor ofte inkarnerte mannlige ånder i kvinnekropper og visa versa - så det at hun var en kvinne var i realiteten ikke noe hinder for at Inger Agerskov kunne være Bispebrevets forfatter. Hun ble

forøvrig aldri gift, og hadde heller ikke romantisk forbindelse med noen mann, i følge etterkommerne i Agerskov-familien.

Inger Agerskov fotografert sammen med sin far i 1926. Hun skal ha hatt et meget nært forhold til ham og hennes fotoalbum er fulle av bilder av de to fra ulike reiser. Moren, Johanne, var åpenbart ikke med på noen av disse lengre turene. Foto: Privat.

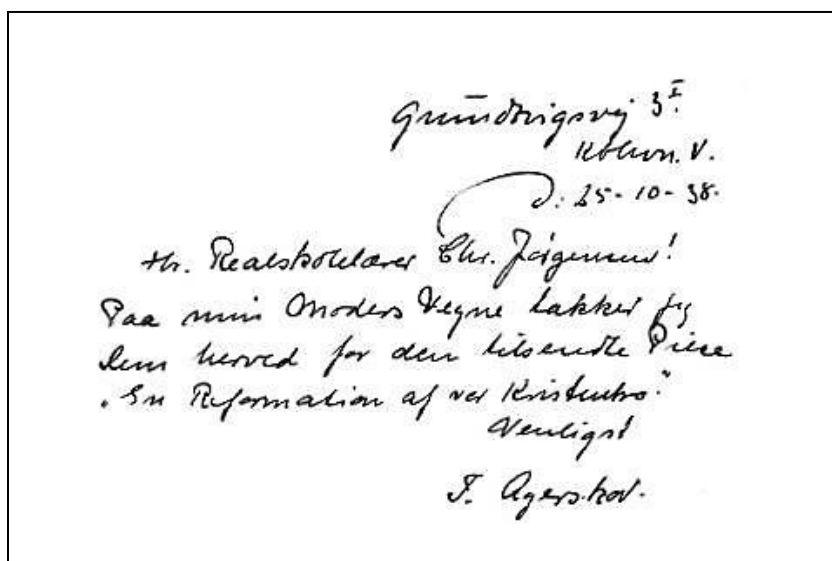
Men hva vet vi av fakta om Inger Agerskov? Hun ble født i 1900, og i følge "Nogle psykiske Oplevelser" av Michael Agerskov, hadde hun som ung pike klarsyn. Hun kunne "se" ånder, og også en "ikke-fysisk" lekekamerat. Om jeg ikke husker helt feil, så hun også sin farfars ånd etter hans død, da han besøkte det Agerskov'ske hjem, uten at noen av de andre tilstedeværende kunne se ham, eller noen av de andre åndelige vesenene hun hadde sett. Dette kunne tyde på at Inger Agerskov enten måtte være en av de yngste eller en av de eldste, da slike egenskaper meget sjeldent opptrer hos vanlige menneskånder. I følge familien ble hun holdt i meget stramme tøylar av sin mor, som var en streng oppdrager. I et av sine brev skrive f.eks. Johanne Agerskov at de i det Agerskov'ske hjem meget tidlig nedla forbud mot kyss og klem av barna, da det for det første var uhygienisk, og for det andre kunne det vekke de unges seksuelle følelser alt for tidlig. Selv må jeg innrømme at jeg gjøs en smule av fru Agerskovs harde uttalelser på dette området, da jeg selv har den oppfatning at det er særdeles gunstig for barn å bli kost og klemt av sin familie og sine slektninger. Det gir dem trygghet og velvære og styrker deres trivsel i sin kropp. Her synes jeg Johanne Agerskov virker noe kald og følelsesfattig.

Men Inger Agerskov viste seg snart å være en meget evnerik ung kvinne, og særdeles begavet innen språk, og hun utdannet seg til tysklærerinne, som hun arbeidet som til like etter morens død i 1946, da hun fikk en alvorlig hjerneblødning som gjorde henne arbeidsufør helt fram til hennes død i 1968. Hennes liv var svært preget av foreldrenes alvorlige sykdommer, først farens tiltagende nerve- og muskellammelser etter et alvorlig tilfelle av influensa i 1928 - frem til hans død i 1933, da lammelsene også omfattet hjertemuskelen. Senere morens gallestensanfall og tiltagende svekkelse. Dette må ha vært en svært tøff tid for Inger Agerskov, da det var hun som pleiet sine foreldre i alle disse tunge årene.

Etter hjerneblødningen bodde Inger Agerskov i en lengre periode på et nervesanatorium, og ble betegnet som uhelbredelig sinnssyk og i den siste tiden ble hun pleiet av et familiemedlem på et familielandsted. Hun var da svekket mentalt, og skal ha vært særdeles ubalansert, ja nærmest krakilsk, på det siste. Hun var utmeldt av statskirken, og ville for all del ikke gravlegges i "kristen jord", og hadde heller ikke rett til det, som utmeldt av kirken. Men hennes pleier, som var sterkt troende, syntes det var en tragedie at hun ikke skulle få en gravplass i viet jord, og gjorde en stille overenskomst med presten på stedet, om at Inger skulle få bli begravet i all stillhet på et litt avsides sted på kirkegården. På den måten ville hun, i deres øyne, få en plass i paradiset!

En meget betagende og kjærlig gjerning, i mine øyne, som på sett og vis brakte Inger Agerskovs legeme tilbake til den kirken VmL ber oss om å forbli i som medlemmer, for vi skal ikke danne egne sekter, men kirken skal reformeres innenfra av sine medlemmer.

Men det var så meget som var preget av splittelse i årene fra VmL ble utgitt og utover i 1930- og -40-årene. Det er en meget trist tid å se tilbake på for en som elsker VmL, for mangt og meget av harde og uforsonlige ord ble skrevet og uttalt i denne perioden, venner ble uvenner, splittelsen mellom VmL og kirken ble uoverkommelig og Selskabet til VmLs Udbredelse dannet i 1928 sitt egen kirkesamfunn til tross for at de hevdet at det ikke var noe slikt, men de holdt sine egne gudstjenester, hadde sin egen konfirmasjonsopplæring, og det ble til og med dannet en egen speidertropp, Leo-troppen. Hva er dette - om ikke en ny religiøs sekt, bygget på VmL?

Grundtvigvej 3^F
København V.
D. 25-10-38.

Hr. Realstadens Chr. Jørgensen!
Paa min Onkles Vegne takket jeg
dem meget for den højsættede Brev
"Om Reformation af vor Kristendom"
Venligst
I. Agerskov.

Det absolutt siste livstegnet fra Inger og Johanne Agerskov til Chr Jørgensen. Etter dette kom det intet mer fra dem!
Copyright: Det Kongelige Bibliotek.

Og i 1938 intraff den mest fatale hendelsen - som må sies å være kulminasjonspunktet for mørkets angrep mot VmL: Johanne Agerskov utgir et åpent brev til Danmarks ni bisper, der hele menneskehetens fremtid gjøres avhengig av disse 9 menns aksept av VmL som sannheten. Velger de å tro på verket, vil menneskeheten gå lysere tider i møte - velger de å holde fast ved sin kristentro, vil Gud bryte all forbindelse med menneskene, kanskje for årmillioner! En kosekvens av det ville jo da paradoksalt nok bli at Gud også ville bryte forbindelsen med Johanne Agerskov. Tenkte hun noensinne den tanken, mon tro?

I et brev sendt av Selskabet for VmLs Udbredelse, til bispene i 1939 for å påminne dem om Bispebrevets frist, fremsetter så Selskabet, ved Inger Agerskov, Knud Brønnum og Sigurd Folmer-Hansen den uhyrlige påstanden at en bønn til kirkens Gud ikke har noen som helst virkning, da denne "Gud" kun er et oppdiktet, ikke-eksisterende vesen!

Og det er fra denne perioden omkring Bispebrevet at jeg best kjenner til Inger Agerskov. Hun besvarer flere brev fra Chr Jørgensen på sin mors vegne - angående Jørgensens innvendinger mot enkelte formuleringer i det åpne fellesbrevet, og jeg kan ikke si annet enn at hennes brev er sterkt mørkepregede, og det er også hun som skriver at alle Jørgensens brev i fremtiden vil bli returnert uåpnet. På denne måten fulgte Johanne og Inger Agerskov Bispebrevets tankebudskap, om å bryte forbindelsen til alle som ikke har den "rette tro". Og på den måten endte et nærmere 20 årigt nært vennskap.

Chr Jørgensen ble senere frosset ut også av Selskabet til VmLs Udbredelse, i det de meddelte ham at de ønsket å tilbakebetale ham de pengene han hadde bidratt med til å utgi supplementene. Tydeligere kunne det ikke sies at han ikke lengre var ønsket i Selskabet. Det samme ble også de medlemmene til del som ikke hadde villet underskrive Selskabets brev til bispene, fordi de var uenige i påstanden om at de kristnes bønner til Gud er uten virkning. De fikk sitt pass tydelig påstemplet, med påstand om at de hadde sviktet VmL i det avgjørende øyeblikk, og at bestyrelsen i Selskabet fant det underlig at de overhode var medlem av Selskabet.

Nå vet jeg ikke hvem i bestyrelsen det var som sto bak disse ubehagelige skrivene, men verd å merke seg, er at Knud Brønnum allerede senere det samme året gjenopptok en vennlig korrespondanse med Chr Jørgensen, og at det det også var en viss forbindelse mellom Sigurd Folmer-Hansen og Jørgensen på et senere tidspunkt. Bare Johanne og Inger Agerskov sto standhaftig på sitt uforsonlige standpunkt om å ikke lengre ha forbindelse med Jørgensen. Det siste livstegn fra dem, var et lite upersonlig kort, der Johanne Agerskov, via datteren, takket for en tilsendt bok. Så var det slutt.

Og hva med de nå så mye omtalte destruerte fotografiene? Det er kjent at Johanne Agerskov fikk Børge Brønnum og to andre menn til å brenne alle hennes fotografier før hun døde. Hvorfor i all verden hadde da hennes datter beholdt i alt fem foto-album med fotografier av seg selv, sin far og sin mor? Hvilken rolle kan Inger Agerskov ha spilt i destruksjonen av fotografiene? Om man antar at hun virkelig var en av de eldste, finner jeg det ikke vanskelig å forestille meg at hennes ånd kan ha inngitt Johanne den tankeinnskyttelse å destruere sine bilder - mens hun selv beholdt sine egne.....

Men hva Inger Agerskovs nøyaktige rolle i alt dette var, er ikke så lett å avgjøre, uten tilgang til mer omfattende kildemateriale. I VmL Forlag, som sitter på hele det etterlatte arkivet etter både Johanne Agerskov og Selskabet til VmLs Udbredelse, har de antydnet at de med tid og

stunder muligens vil overlate sitt fortrolige arkiv til Det Kongelige Bibliotek! Jeg håper inderlig at de i nær framtid gjør alvor av sine ord!

Til slutt noen ord om en innvending som mange sikkert vil ha mot mine tanker om Inger Agerskovs egentlige rolle i dramaet omkring VmL: Hvorfor i all verden ble ikke Johanne og Michael advart, og gjort oppmerksom på sammenhengen? Så enkelt er det dessverre ikke å være en budbringer for lyset, at man blir advart mot alle "farer". Livet må man leve som best man kan - i overensstemmelse med sin beste overbevisning. Uansett om deres datter var en av de yngste, de eldste eller en menneskeånd, var det deres plikt som foreldre å elske henne og støtte henne, og gi henne et best mulig utgangspunkt for å leve sitt eget selvstendige liv!!

Inger Agerskov fotografert i juni 1902, og hennes farfar Henrik Michael Agerskov, som døde da Inger var meget liten. Begge fotografier fra privat samling.

Oslo, 07.04.07
Sverre Avnskog

Et lite tillegg:

Da jeg satt og skrev på den ovenstående artikkelen, så jeg ved et tilfelle opp på skjermen for å kontrollere de siste linjene jeg hadde skrevet, og da oppdaget jeg til min store overraskelse at jeg i stedet for Ludvig Dahl, hadde skrevet Ludvig Hilberg. Dette ble jeg meget forundret over, da det opplagt ikke kunne skyldes en "slåfeil" - bokstavene i "Hilberg" er jo ikke en gang i nærheten av å ligne på Dahl. Jeg tenkte meg litt om, for å forsøke å komme på om jeg nettopp hadde vært borti navnet Hilberg i en aller annen sammenheng - men nei, det kunne jeg ikke huske - og ikke kjenner jeg noen som heter det heller. Jeg bestemte meg for å notere ned navnet for å finne ut av det senere. Og i dag gjorde jeg et google-søk på Hilberg, og til

min store interesse, støtte jeg med en gang på navnet Hilberg, og så at han er en av verdens mest anerkjente Holocaust-forskere. Og jeg fant i løpet av kort tid fram til følgende to utsagn av Raul Hilberg:

"But what began in 1941 was a process of destruction not planned in advance, not organized centrally by any agency. There was no blueprint and there was no budget for destructive measures. They [these measures] were taken step by step, one step at a time. Thus came about not so much a plan being carried out, but an incredible meeting of minds, a consensus - - mind reading by a far-flung bureaucracy."

"In the final analysis, the destruction of the Jews was not so much a product of laws and commands as it was a matter of spirit, of shared comprehension, of consonance and synchronization."

Dette er jo i virkeligheten en meget presis beskrivelse av hvordan en eteropptegnelse fungerer!!!

Fritt gjengitt: Hendelser som opptrer synkront, men uten noen overordnet plan eller som en følge av lover eller vedtak, men som en følge av møtet mellom sammenfallende tanker og felles forståelse.

Er det i det hele tatt mulig å beskrive en eteropptegnelse bedre?

Hvordan skal jeg oppfatte dette? Jeg har nettopp sittet og skrevet en artikkel hvor jeg har drøftet mulighetene av at VmL har kommet under kontroll av en av Ardors eteropptegnelser, og så skriver jeg ved et forunderlig tilfelle navnet på en person, som viser å ha avslørt selve grunnlaget for nazistenes utryddelse av jødene - og funnet ut at det ikke skjedde som følge av vedtatte lover og direktiver, men at det ble drevet fram av en form for kollektiv tankelesning, eller telepati - av noe som ikke kan være annet enn en eteropptegnelse!

En tilfeldighet - eller ble min hånd for et øyeblikk "styrt" av en høyere intelligens? Jeg tror jeg velger å tro det siste..... Eller var det bare mitt astrale legemet som forsøkte å skrive Ludvig Holberg, men så bommet på o'en og traff -i- i stedet? Kanskje....